

Ruská ruleta

Petr Hejzla

Petr Heteša

RUSKÁ RULETA

Copyright © 2011 by Petr Heteša

Cover © 2011 by Juraj Maxon

For Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha 978-80-7456-002-6

ISBN PDF: 978-80-7456-025-5 (126 kniha)

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-026-2 (127 kniha)

ISBN ePub: 978-80-7456-027-9 (128 kniha)

ISBN Mobipocket: 978-80-7456-028-6 (129 kniha)

Petr Heteša

Ruská ruleta

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Petr Heteša
v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční

Nevermore Baltimore

Ruská ruleta

*Sex, drogy & cyb'n'roll **

*Fatal virtual **

*Luštitel **

*Tekuté krystaly **

*Devět kočičích životů **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

PROLOG

1.

Dvě sošky trojhlavého psa Kerbera jsou dodnes jednou z největších záhad světové archeologie. Tyto nevelké starověké plastiky jsou téměř identické jako jednovaječná dvojčata či jako klony. Jsou dlouhé přibližně dvaadvacet centimetrů a zobrazují trojhlavé zvíře. Pro obě se vžil název „Trojhlavý pes Kerberos“, což je ovšem nesmysl, protože kult mnohohlavého psa Kerbera se objevil v mytologiích až o tisíc let později. Navíc zvíře ani moc psa nepřipomíná. Tři hlavy ale skutečně má.

Podle archeologů obě objevené plastiky také vznikly v téže době, a to přibližně kolem roku 200 před naším letopočtem. A tady začíná první z několika dodnes nevysvětlených záhad.

Oním starověkým sochařem byl určitě jeden a tentýž umělec. To je patrné na první pohled. Ovšem ani dnes žádný umělec nedokáže ručně vytvořit dvě absolutně identické plastiky. To zvládne pouze strojová výroba, o které tehdy pochopitelně nemohla být ani řeč. To je první zádrhel zmíněných artefaktů – ovšem ne jediný. Tyto starověké identické plastiky mají na sebe navázány další tři okruhy nevyřešených problémů a záhad, se kterými si světoví archeologové dodnes lámou hlavy.

Tou další je lokalita jejich nálezů. Soška číslo jedna byla nalezena v Jižní Americe na území dnešního Mexika u města Chihuahua v roce 1859 a soška číslo dvě v Asii roku 1921, konkrétně v jižní Číně u města Jianhong, u hranic s Laosem. Tedy na zcela opačných koncích zeměkoule. Uvážíme-li dobu jejich vzniku, tedy

dobu, kdy rozhodně nemohlo existovat žádné dopravní ani komunikační spojení mezi těmito dvěma kontinenty, je to zarážející. Argument, který se pak přímo nabízel, že sošky někdo na tak různá a vzájemně vzdálená místa převezl až později, nebylo možné uplatnit, a to z jednoho prostého důvodu. Jednička byla nalezena hluboko pod nánosy hlíny v troskách starověkého obydlí kmene Zapatoků, zatímco dvojka ve zdivu polorozbořeného čínského chrámu dynastie Chan. Přesto by ovšem pořád bylo možné spekulovat o teorii, že sošku alespoň do jednoho z nalezišť někdo přivezl právě jen za účelem vytvoření archeologické záhady. To by ovšem nesměla existovat další zvláštnost, a tou je písmo na jejich hřbetu. Do obou jsou vyryty dva řádky (respektive dva sloupce u čínské) textu. Na jedničce to jsou mexické hieroglyfy, které patří k nejstarším americkým písmům, a na dvojce čínské znaky tónového písma. Dle expertů nesporně původní, z doby vzniku obou artefaktů, což bylo prokázáno nejmodernějšími vědeckými analýzami.

A nakonec je záhadou samotný materiál, ze kterého jsou zhotoveny. Není to kámen ani kov, není to žádná sloučenina, není to prostě nic. Nebo lépe řečeno, nic známého a nic takového, co se objevuje v Mendělejevově tabulce prvků (ani v té aktualizované). Navíc je materiál neopracovatelný, tvrdší než diamant. Což je samozřejmě voda na mlýn všem ufologům a jejich spekulacím o vesmírných návštěvách v prehistorii naší planety. Nakonec se uchytila asi nejpravděpodobnější verze, že obě sošky jsou vyrobeny z kusu meteoritu, který na Zemi opravdu dopadl z vesmíru. Ovšem jakými nástroji byly opracovány, to dodnes nikdo nevysvětlil. Stejně jako skutečnost, jak se stalo, že se tento meteorit rozdvojl a každá z jeho částí dopadla na úplně jiný světadíl.

Mexická soška Kerbera patřila do roku 1892 do soukromé sbírky Španěla Juana Chartadéze, pravděpodobně potomka jednoho z původních dobyvatelů Jižní Ameriky. V tomto roce pak byla prodána carské rodině z dynastie Romanovců, konkrétně Mikuláši II. Po výstřelu z Aurory zůstala jako majetek všeho pracujícího ruského lidu v petrohradské Ermitáži, kde je dodnes.

Čínská soška se ještě v roce 1962 nacházela v Národním muzeu Velké Číny, odkud byla právě tehdy uloupena a od té doby o ní

nikdo nikdy neslyšel. Nepochybně to byla loupež na objednávku, protože soška coby světově proslulý artefakt nesmírné hodnoty byla a je neprodejná.

Dvě identické plastiky trojhlavého psa Kerbera se tak staly nedílnou součástí každé publikace, popisující dodnes nevysvětlené záhady naší planety.

I.

POHYB FIGUR

2.

Vím úplně přesně, kdy to všechno začalo. Bylo to 18. června. Nejdřív přišel Ivan Baburov, padesátník se supím nosem, že se mu ztratila mrtvola. Žena, 28 let, už připravená na zavážecím stole. Do pece však nedorazila. Odpoledne mě pak navštívil Malcolm, místní obchodník (s bílým masem, ovšem ne rybím či kuřecím). Jemu naopak mrtvola přebývala. A nebyla to ženská, ale prý chlap kolem čtyřicítky. A potřeboval se jí nenápadně zbavit.

3.

Ale abych nepředbíhal. Té lokalitě říkám *moskevský mrtvý trianon*, a jde o systém tří hřbitovů v jihovýchodní části města vzdálených od sebe vlastně na dohled a sevřených mezi Leninským prospektem a bulvárem Tulsakaja, nebo spíše meandrujícím korytem řeky Moskvy, kterou tyto bulváry kopírují. Jmenovitě jde o Donský hřbitov, Danilovský hřbitov a Musulmanský hřbitov. Možná ani není třeba se zmiňovat, že každý z nich je obří (ostatně jako všechno v Rusku) a na satelitním snímku tak tvoří výrazný bermudský trojúhelník, což je docela symbolické, jelikož se v něm skutečně ztrácejí lidé, i když už mrtví.

Centrální krematorium, tedy mé pracoviště, je součástí Danilovského hřbitova, naproti kterému je park s rybníkem Beket. Stačí přejít Zagorodnyj prospekt a jste v romantickém Rusku

devatenáctého století a čekáte jen, kdy se z březového hájku vynoří Puškin s pistolí připravenou k souboji.

Půvab celé lokality pak ještě násobí sousedství bývalého nádraží Kanačukovo, dnes již nevyužívaného a téměř zdevastovaného a obklopeného stejně zdevastovanou průmyslovou čtvrtí. Ta se stala rájem squatterů a dalších pochybných existencí, které vyvrhlo kdysi vzorné socialistické město (v rámci přechodu na vzorné kapitalistické město) do svého přídatného provizorního žaludku, s nímž si zatím neví rady. Čtvrť Kanačukovo se vyznačuje několika městskými primáty, z nichž za zmínku stojí první místo v kriminalitě a poslední v daňové výtěžnosti. Radnice do této lokality neinvestovala již dvacet let ani rubl, jelikož zde nejsou stále vyjasněny majetkoprávní vztahy ohledně vlastnictví pozemků, které tím pádem jakoby nejsou ničí a tím pádem jsou tak trochu socialistické, tedy všeho pracujícího lidu. Paradoxem ovšem je, že nikdo z obyvatel této lokality nikdy nepracoval, nepracuje a rozhodně pracovat nehodlá. Kanačukovo je takovým moskevským Bronxem, kam se málokdy odváží i policie, a po této stránce tedy Moskva velmi rychle dohnala (a možná i předehnala) svůj velký vzor, New York.

4.

Jak už jsem se zmínil, Ivan Baburov má něco přes padesát a supí nos. Ale ten nos není jediný, co je na něm supího. Dalo by se říct, že Ivan Baburov je supí celý. Je to absolutně klasický funebrák, jako by ho namaskovali v Hollywoodu do nějakého toho jejich pitomého hororu, či jak ho ztvárňují autoři komiksů. Kromě nosu má supí i oči, velice kostnaté ruce s dlouhými neforemnými prsty připomínajícími pařáty, vráščitý obličej a úzkou vysunutou bradu jako šípovou radlici sněhového pluhu. Byl bohem stvořen pro práci v márnici, a je to jeden z mých nejspolehlivějších lidí.

„Nějaká Darina Kolymová,“ řekl, když se ztěžka posadil na židli před mým pracovním stolem.

„V přípravně, když rakev opustila chladicí box, tam to tělo ještě prokazatelně pořádk bylo. Sám jsem s tou rakví manipuloval a převezl

ji na dopravníkový pás. Byla těžká. Navíc pak ještě projížděla rentgeny a dalším monitoringem. Prostě prošla standardně tunelem. Žádná oklika. A vím stoprocentně, že tam ta Kolymová byla.“

Natáhl jsem si nohy a dal si ruce za hlavu. Vypadalo to, že se schyluje k průseru. Jestliže tam tělo bylo ještě při adjustačním monitoringu, vůbec jsem nechápal, kam po něm mohlo zmizet. Každá rakev projížděla tunelem s rentgenem a spoustou čidel, která měla odhalit, zda dotyčný nemá nějaký pravěký kardiostimulátor (před lithiovými bateriemi se do nich totiž dávaly rtuťové, které pak v peci explodovaly) anebo třeba hliník. Ten zase bývá často součástí výzdoby rakve, a když se pak popel vysypává do nerezové nádoby, rozžhavený hliník vyteče také a vznikne izotermická reakce o teplotě tří tisíc stupňů a všechno se taví. To se nám stalo už asi čtyřikrát, a je to fakt docela zábava, kterou bych vám přál vidět... Takže jak sakra mohla zmizet?

„Ptal ses ostatních, jestli ji náhodou někam nezašantročili?“

Podíval se na mě jako na největšího tupce.

„Promiň, nenapadlo mě nic rozumnějšího... To je asi na panáka, co?“

Mlčky přikývl. Přešel jsem k ledniče v rohu, otevřel ji a vytáhl rozpitou láhev vodky. Potom jsem vzal z ozdobného tácku na ní (zdědil jsem ho po několika svých předchůdcích – tou ozdobou byl vyleptaný Leninův portrét) dvě skleničky, postavil je na stůl a oběma nám nalil.

„Tak na zdraví.“

„Na Darinu Ivanovnu Kolymovou.“

„Proč ne.“

Ťukli jsme si a hodili to do sebe. Potom jsem se zase posadil do své otočné ředitelské židle.

„Jak vůbec víš, že do té pece nedorazila?“

„Čekala ještě asi hodinu a půl přímo na zavážecím stole před pecí. A právě během toho času by se musela sama zvednout, odklopit víko rakve a odejít bez toho, že by nám to nahlásila.“

„Dost ulítlý, co?“ poznamenal jsem pochybovačně.

„Anebo ji prostě někdo šlohl. Bylo jí osmadvacet.“

„Co tím chceš sakra říct?“

„Co já vím? Možná nám tu řádí nekrofil.“

„Běž do prdele s nekrofilem. Posledně to byl čtyřicetiletý chlap.“

Když jsem si na to vzpomněl, přeběhl mi mráz po zádech. Kolymová totiž nebyla první. Asi před třemi týdny se nám stalo totéž. Zmizela mrtvola. Vůbec jsme netušili, kde se stala chyba, a vzhledem k tomu, že to bylo vůbec poprvé, tak jsme to prostě zaretušovali. Poslali jsme do pece prázdnou rakev. Teda, úplně prázdná nebyla. Ivan do ní dal několik dřevěných trámků. Kvůli váze. Něco jsme tam poslat museli, protože všechno velmi pečlivě eviduje počítač (včetně váhy), který ovšem zase není tak chytrý, aby těsně před pecí ještě otevíral víko rakve a kontroloval, zda je nebožtík v pořádku (a připoután před startem). Prostě to tehdy byla anomálie, která se stala skutečně poprvé, takže jsme to vzali prostě tak, že někdo z nás – a možná všichni – měl halucinace. Jenže jestli se to stalo během jednoho měsíce podruhé, bylo evidentní, že o žádnou halucinaci ani náhodnou chybu evidence nebo softwaru nejde. Že se tu děje něco, co by se dít nemělo. A že to něco s největší pravděpodobností není dílem žádné pitomé náhody.

„Do prdele...“ řekl jsem, „...tohle už neututláme. Tohle není normální.“

„Jasně že to není normální... Že by obchodníci s orgány?“

Zadíval jsem se na něj pohledem profesora, kterého zklamal jeho nejnadanější žák.

„Jo... to určitě. Takový orgán týden po smrti, to bude určitě výborné zboží.“

„To je fakt,“ hlesl zahanbeně Ivan, „o ten by mohl mít zájem jedině nějaký zombie.“

„Kdo přebíral tělo?“

„Zrovna já osobně. Takže ručím za to, že v márnici opravdu byla. Ručím za to, že byla i v tom chladáku, stejně jako ručím za to, že byla v rakvi, když vyjela ven. Dokonce projela tunelem. A to tam pořád ještě byla. Máme rentgen... Takže se ztratila někde na desetimetrové trase mezi monitorovacím tunelem a pecí, v časovém intervalu asi hodiny a půl. V tunelu ještě měla rakev váhu pětáosmdesát kilo. Na čidlech před vjezdem do pece už jenom třicet. Došlo mi to. Nepustil jsem ji tam a podíval se dovnitř.“

Hrál jsem si s propisovačkou na stole. Otáčel jsem jí kolem osy jako kolotoč. Ivanovy supí oči byly smutné, jako by mu někdo ukradl kyblík z pískoviště. Byl to starý poctivec, a něco takového pro něj byla skutečně rána.

„Souhlasíš s tím, že neodešla sama,“ řekl jsem potom.

„Její tělo mělo nějakých dvanáct stupňů... Pochybuju, že by to rozhodila.“

„Pak tu máme někoho, kdo nám krade mrtvolu.“

Vyděšeně se na mě podíval.

„Někoho přímo tady uvnitř, protože nikdo jiný se až k pecím nedostane. Takže je to docela jednoduché. Tentokrát to budu hlásit. Poprvé mu to prošlo, jelikož jsme byli blbí... Teď mu to neprojde.“

„Bude z toho děsnej průser.“

„Nebude z toho žádný průser. Ty si myslíš, že ti volové z radnice to budou chtít rozmazávat? Zapomeň na to... To by teprve měli průser. Naopak... poprosí nás, ať to nějak zaretušujem.“

„Myslíš?“

„Jasně že jo. Znáš ty byrokraty jako svoje boty. Jejich svět je svět strachu, aby něco neposrali. Určitě to budou chtít zaretušovat. Ale tentokrát to chci mít zaretušované s jejich povolením a jejich příkazem. Kdyby se to přece jenom nějakým způsobem profláкло, chci být taky krytý. Prostě to Tolevovi vybliju tak, jak to je. A víš, co budu chtít?“

Ivan zavrtěl svou bezradnou supí hlavou.

„Ať sem nainstaluje kamery.“

„To není blbej nápad... Možná to pak koupí Mosfilm.“

„Jasně... a pošle do Cannes na festival... Takže do tý rakve zase narvi nějaký trámy a musíme ji poslat do pece, abychom nějak uchlácholili aspoň počítače. Samozřejmě že popel půjde standardně do urny. Ty už si nějak poradíš, aby byl takový, jaký by měl být, kdyby ji pozůstalí chtěli otevřít a kochat se pohledem na něj, popřípadě k němu čichat.“

„Odsypu ho ze šesti dalších.“

„A já se objednáám u Toleva.“

Ivan si hrál s prázdnou skleničkou ve svých supích drápech.

„Chtělo by to ještě jednu, co?“ řekl jsem a vyrazil znovu k ledničce. Nalil jsem nám oběma.

„Jenom aby se nám pak někde neobjevila.“

Překvapeně jsem k němu zvedl oči.

„Myslím po tom spálení a potom, co předáme urnu pozůstalým.“

„To jako myslíš, že by ji pak potkali třeba na ulici u Telešovského divadla?“

„No... to ani ne... Spíš kdyby její mrtvolu našli v někde v popelnici... Nebo třeba jenom hlavu.“

Zvedl jsem oči ke stropu. Pak jsem se znovu zadíval na nešťastného Ivana.

„Tak to by byl megaprůser.“

5.

Jmenuji se Igor Gromsky, mám třiačtyřicet let, jednu dceru (o které toho moc nevím, protože ji vidím třikrát, čtyřikrát do roka), jednu bývalou manželku (o které nevím vůbec nic, vidíme se tak jednou do roka a bohatě mi to stačí) a byt na půdě činžovního domu v Rachmanovské ulici 26 u Kuzněckého mostu. Páté podlaží (samozřejmě bez výtahu).

Jsem šéfem márnice a krematoria Danilovského hřbitova.

Jak jsem se na tuto pozici dostal, to vám řeknu někdy jindy. To je totiž taky podařená story, blížíci se příběhu o slepém a houslích, ale to je na delší dobu. V každém případě to vůbec není špatný flek. Spousta lidí by k němu mohla mít výhrady, protože spousta lidí trpí pravěkými předsudky, ovšem pravda je taková, že jsem docela v pohodě.

Jestli si myslíte, že mám na stole lidskou lebku a nohy mé kancelářské židle tvoří stehenní kosti, není tomu tak. Má kancelář je skoro stejná, jakou má ředitel obchodního domu, dopravní firmy nebo velitel obvodní kriminálky. A navíc mám přes prosklenou stěnu nádherný výhled do zeleně. Pravda, sem tam se mezi tou zelení objeví velký litinový kříž nebo žulový náhrobek, ale má to v sobě nesporně velký kus poezie. A já jsem docela poetická duše (na to jsem ovšem přišel až tady).

Jinak jsem ovšem velice racionální typ a nebožtíky neberu jako své bývalé spoluobčany, ale jako velice nepravděpodobný shluk bílkovin, který má svoje funkční období za sebou a který je třeba nenávratně a definitivně zlikvidovat. To ovšem neznamená, že k těmto věcem mám nějaký cynický přístup nebo něco podobného. V tomhle směru vás mohu zcela uklidnit. Pokud byste se někdy ocitli na našem zavážecím stole, bude s vámi zacházeno jako v bavlence. A kdybyste se nějakým zázrakem po té proceduře ještě vzpamatovali, nepochybně nám napíšete pochvalný a děkovaný zápis do knihy přání a stížností.

Naše zařízení splňuje veškeré evropské standardy a v Rusku jsme prostě špička. Všechny tři naše pece jsou francouzská dodávka od Facultatieve Technologies a jsme schopni obsloužit až dvě stě lidí měsíčně. Vlastně veškeré naše zařízení je zahraniční provenience. Výměníky termoasanačního tepla jsou holandské, včetně filtračního zařízení a odlučovačů. Jednotky řízeného odtahu spalin spalovací komory jsou britské, strojovna se zvukotěsnou izolací stěn rakouská. Řízení pecí zajišťuje programovatelný automat Allen-Bradley SLC500/04, jehož frekvenční měnič řídí otáčky ventilátoru, a tím tlak v peci. Řízením tahových poměrů, měření a regulací obsahu kyslíku jsou pověřeny sondy GANOX (Španělsko), čímž je v rafinaci a regulací tepelného příkonu zajištěn optimální ekonomický a ekologický provoz. Naší chloubou jsou i francouzské drtiče Tereste 8000, které jsou včleněny přímo do pece, a popel prochlazený na roštu je tak vydrcen v přímo v technologickém procesu pece. Při drcení je zajištěno odsávání a případné kovové části obsažené v popelu jsou odstraněny už na roštu magnetem.

Zajímavostí tohoto technického (ale dokonale funkčního) slepence dodaného různými zahraničními dodavateli je snad jenom to, že se mezi nimi neobjevuje ani jedna jediná součástka dodaná z Německa. Ne že by Němci neměli stejně dokonalé technické výrobky, ovšem předsudky jsou v Rusech zakořeněny pořádně hluboko a pravděpodobně v nich ještě několik generací zůstanou.

6.

Malcolm přišel něco před třetí hodinou odpolední. Tenhle pětapadesátiletý malý robustní chlapík s malýma očičkami a silnýma rukama se ve skutečnosti jmenoval Jurij Kratjuk, což se mu ale zdálo velice změkčilé a málo světové – na rozdíl od Malcolma, který mu připadal naopak tvrdý (nevím proč) a světový, až americký (navíc prý s určitou ruskou zvukomalebností).

Malcolm je neuvěřitelná figurka s intuitivní oblibou v nepadnoucích kvádrech, doplněných barevně neladícími vázankami, přes které má většinou ledabyle přehozeno ještě pár zlatých řetězů. Jeho ekonomická síla ovšem otevírá dveře nejen na moskevské radnici, ale i v širokém moskevském okolí. Pod jménem Kratjuk vlastní tři mamutí stavební firmy (které spolu na oko soupeří ve výběrových řízeních na největší městské zakázky) a pod jménem Malcolm síť velice prosperujících barů, restaurací, nevěstinců, včetně luxusní eskort služby, a několika velice neluxusních bordelů v moskevském Bronxu, Kanačukovu. Kromě toho ovládá stranu Demokratické Rusko, která má na radnici slušných 28 %, a zbytek pak dohání permanentkami do svých podniků.

Mám Malcolma rád. Hlavně jsem mu hodně zavázán (mimo jiné i za tenhle flek), ale to je zase delší story, takže později.

Tentokrát měl na sobě průjmově hnědý ošklivý oblek, brčálově zelenou vázanku (pod zlatým řetězem) a boty Adidas, které blikaly. Fakt, nekecám. Naposled jsem takové viděl na MTV před deseti lety u Eminema.

„Ahoj, Igore,“ řekl, když se ztěžka posadil do nízkého křesílka u konferenčního stolku před prosklenou stěnou.

„Tak jak ti dupou králíci?“ zeptal se hned potom.

Malcolmův humor odpovídal jeho oděvu.

Ukázal jsem přes prosklenou stěnu na kříže a náhrobky:

„Dodupali,“ řekl jsem.

Zasmál se řehtavým koňským smíchem.

„Mám taky jednoho, který dodupal.“

„Co si dáš k pití?“

„To je jedno.“

„Armaňak, gruziňák...“

„Vodku.“

„Jasně.“

Přešel jsem k ledničce, vytáhl láhev značkové vodky, vzal dvě skleničky z reliéfu Lenina a nalil dva panáky. Pak jsem je přenesl ke konferenčnímu stolu, jednoho z nich podal Malcolmovi a posadil se naproti němu. Ťukli jsme si a hodili je do sebe. Malcolm mlaskl a řekl:

„Jak jsem říkal... měl bych taky jednoho králíka a potřeboval bych se ho zbavit.“

Nechápavě jsem se na něj podíval.

„Chlap, osmdesát kilo.“

„A co s ním?“

„Jak říkám, potřebuju se ho zbavit.“

„Jako abych ho...“

„Ne. To už jsem obstaral já. Dodupal... Potřebuju jenom zlikvidovat to tělo.“

Zůstal jsem na něj zírat s doširoka otevřenýma očima, a ani náhodou netušil, jestli to myslí vážně, nebo mě jenom tak zkouší v rámci svého velice svérázného humoru.

„Jste tu na to sakra zařízení, ne?“ řekl, když já neříkal vůbec nic.

„No jo... to jo. Jsme tu zařízení na likvidaci těl.“

„No vidíš.“

„A ty chceš, abych jako... jakože ty mi dodáš mrtvolu... neoficiálně...“

„Jasně že neoficiálně, ty vole. Jinak bych objednal pohřební službu.“

„A já jako abych ji tady strčil do pece.“

„Přesně takový je můj záměr.“

Dalších pár vteřin jsem jenom mlčel. Druhý šok toho dne. Tak dopoledne mám o jednu mrtvolu míň a odpoledne naopak víc. To přece nemůže být pravda. A hlavně jsem si to vůbec nedovedl představit. Nedovedl jsem si představit, jak si to představuje Malcolm. Zíral jsem na jeho blikající boty pod stolem.

„Hele, seš z toho nějakěj přešlej. Nalij nám ještě jednu.“

Vstal jsem, odkráčel jako ve snách k ledniče a nalil dva panáky. Vrátil jsem se a posadil.

„Tys někoho sejmul?“ zeptal jsem se pak.

„Seš blázen? Já ne. Moji lidi.“

„No dobrá... Tak tvoji lidi... A potřebuješ se zbavit mrtvol.“

„Jasně že jo. Dneska ti to nějak pomalu myslí, Igorku. Co je s tebou?“

Jenom jsem zavrtěl hlavou. On se snad fakt zbláznil. Ovšem z výrazu jeho tváře jsem pochopil, že to myslí úplně vážně.

„To jako že sem v noci přivezeš mrtvolu a...“

„...a ty ji pošleš do pece. To by šlo ne?“

Neříkal jsem nic.

„Nebo je v tom snad nějaký problém?“

Hodil jsem do sebe panáka. Opravdu jsem to potřeboval.

„Nevím, jestli máš nějaké ponětí o tom, jak to tady funguje,“ řekl jsem potom.

„Já nemám žádné ponětí. Ale předpokládám, že ty jako šéf ano.“

„Já ano, to máš pravdu. A právě proto, že ho mám, tak ti rovnou říkám, že to je naprostý nesmysl.“

Překvapeně se na mě podíval.

„A proč by to byl kurva nesmysl? Vám vyhasly pece?“

„Hele... podívej..., ono to není tak jednoduchý. Dneska už je tu všechno napojený na počítače, které všechno evidují.“

„Tak je odpojíš, vole.“

„To nejde... Nemůžu je odpojit, tím bych odpojil i ty pece. Je to jedna kompaktní síť, která řídí úplně všechno. Od plamene v peci až po administrativní evidenci. Odpojím počítač a nedostanu do pece vůbec nic, jasný?“

„Jo, jasný. Tak ho nech zapojený.“

„Každá rakev tu prochází rentgenem a dalšími monitorovacími čidly. Takže každá rakev, která dorazí do pece, je několikanásobně prověřená a několikanásobně zaevidovaná. Já mezi to nemůžu včlenit žádnou další neidentifikovatelnou a bez legendy z příjmu. Beze jména a všeho ostatního... rozumíš?“

„Ježíšmarjá, to jsem netušil, že to budeš tak hrotit... Tak to tělo do nějaké přidáš. Do nějaké evidované.“

„Nemůžu dát dvě těla do jedné rakve, Malcolm.“

„Co kecáš? Do nějaké, kde je třeba dítě, nebo nějaká tenká vychrtlá ženská... Neříkej mi, že se na ni ještě nevejde chlap?“

Malcolm do sebe hodil panáka. Zadíval jsem se ke stropu.

„Kurva neříkej mi, že jako šéf celého tady toho kremačního blázince si neporadíš s jednou pitomou mrtvolou... Ty to tady znáš, já ne. Já ti v tom těžko můžu nějak radit... Ty to musíš vymyslet. Po mně to nechtěj.“

„To je mi jasný.“

„Kdybys po mně chtěl oddělat nějakýho pablba, tak se tě taky nebudu ptát, jak to mám udělat, a prostě to vymyslím.“

Šla mi z toho hlava kolem. On si snad fakt dělal srandu.

„Nebude lepší ho pohodit někde v Kanačukovu?“

„Nebude,“ řekl rezolutně, „nechci, aby se zjistilo, že ho někdo oddělal. Chci, aby se jeho tělo prostě nikdy nenašlo. Takže jako ideální pro tenhle záměr jsi mě napadl ty.“

„Ty vole... to máš teda někdy fakt skvělý nápady.“

„Že jo?“ řekl bezelstně a usmál se.

Hlavou mi běžely nesmyslné úvahy a šílené scénáře možného řešení. Bylo to úplně absurdní. Jenže fakt byl, že jsem tu od dnešního rána měl jednu volnou rakev. Rakev po Kolymové, která zmizela neznámo kam. Rakev, která měla být naopak plná a kterou jsem stejně musel spálit. Proč bych sakra do ní nemohl narvat toho Malcolmova člověka? Přímo se to nabízelo. Nechápal jsem sice, jak se dvě takhle nepravděpodobné náhody můžou sejít v jeden den, ale prostě to tak bylo.

„Budu o tom přemýšlet a zkusím něco během dneška vymyslet,“ řekl jsem potom.

„No, konečně ti to zase normálně myslí... Věděl jsem, že je na tebe spoleh.“

„Doufám jenom, že to není moskevský starosta.“

Malcolm se zase zařehotal na celé kolo.

„Hovno starosta, ty vole. Akorát nějaký moc iniciativní aktivista, který si myslel, že tady ještě nejsou jasně vykolíkový rajóny... Anebo prostě ty kolíky ten debil přehlídl.“

„Takže někdo, kdo ti vlezl...“

„Přesně tak. Vlezl, kam neměl, to je celý. Absolutně bezvýznamná figurka, kterou nebude nikdo postrádat. Nanejvýš jeho stejně vylízaný šéf. A právě kvůli němu nechci, aby se ta mrtvola našla.“

„Kde ho máš? Myslím toho nebožtíka.“

„Co já vím?“

„Jak co já vím?“

„Nesleduju ho. Od toho mám svoje lidi.“

„No ale někam jsi ho přece...“

„Není mrtvej. Teda zatím... Takže nevím, jestli teď někde vysedává v baru nebo šuká nějakou svoji děvku.“

„Cože? On je ještě živý?“

„No jasně. Chtěl jsem jenom vědět, jestli jsi schopný něco udělat s jeho mrtvolou. Tu ti dodám asi pozítří. Chci ho ještě nechat chvílku běhat.“

Případalo mi to absolutně neskutečné. Totální úlet. Běhal mi z toho mráz po zádech. Byl jsem zvyklý na leccos, ale tohle bylo i na mě trochu moc. Takže ten Malcolmův člověk, který mu vlezl přes kolíky, je teď ještě pořád někde v pohodě, aniž by tušil, že pozítří by se měl objevit na mém podávacím stole, končícím v peci rozpálené na osm set stupňů.

„Seš z toho nějaký přešlej,“ poznamenal Malcolm.

„Jo... možná.“

7.

Když Malcolm odešel, seděl jsem tam nehybně ještě nejmíň dvacet minut a pozoroval přes prosklenou stěnu ty kříže mezi břízami, javory a platany. Nebyl jsem si jistý, jestli se dnešní den opravdu odehrál, nebo jestli je to jenom nějaký zlý sen, ze kterého se určitě budu muset probudit, protože sled událostí byl tak nereálný a vysoce nepravděpodobný, že můj mozek se vzpíral tomu uvěřit. Bylo to mimo veškerou racionalitu.

Musel jsem si nalít dalšího panáka vodky. Sakra... Vlastně by to neměl být žádný problém. Mám tu rakev, ve které mi chybí mrtvola, a pozítří budu mít mrtvolu, které naopak chybí rakev. Když to vezmu

kolem a kolem, je všechno jak má být. Dokonce budu moct do urny té nešťastné Kolymové nasypat lidský popel. A je jedno, že nebude ze ženské, ale z chlapa. Podle popelu se fakt blbě pozná pohlaví. Tak v čem je vlastně problém?

Zvedl jsem telefon a zavola Ivanovi.

„Hele, tu rakev... myslím po tý ženský... Víš kterou...“

„Kolymová.“

„Jasně. Tak ji zatím do pece neposílej.“

„Proč? Ona se našla?“ zeptal se Ivan vyděšeně.

„Hovno se našlo. Pak ti to vysvětlím. Ale zatím ji nech tam, kde je.“

„To těžko. Už jsem ji tam poslal.“

„Cože?“

„No fakt. Asi před hodinou... Zrovna teď hoří. Proč?“

Skoro mi vypadl telefon z ruky. Dnešní den vážně nebude patřit mezi mé nejšťastnější.

„Ale nic... Jenom mě něco napadlo. Jestli je to ale takhle, tak je to stejně na nic.“

Položil jsem telefon a zahleděl se na kříže za sklem.

8.

Přešel jsem Zagorodnyj prospekt a zamířil do parku ke svému oblíbenému rybníku Beket. Chtělo to změnu. Chtělo to vypadnout z kanceláře, kde jsem dneska utrpěl dva šoky, a hledět chvíli na poklidnou vodní hladinu s poklidnými labutěmi a poklidnými lekníny a doufat, že ta jejich téměř nehybná, absolutně vyrovnaná poklidnost přejde i na mě.

Posadil jsem se na lavičku a mrknul na hodinky. Něco po čtvrté hodině odpolední. Vytáhl jsem z kapsy pomačkaný balíček marlborek a jednu si zapálil. Jestliže bylo něco po čtvrté, znamenalo to, že přibližně za dvacet minut projde po cestičce vzdálené asi deset metrů od mé nejoblíbenější lavičky Sandra. Byla přesná jako atomový orloj a byla to taková má soukromá pastva pro oči, když jsem si potřeboval odpočinout nebo se odreagovat, což byl přesně dnešní případ. Vlastně jsem ani nevěděl, jestli se jmenuje Sandra.

Spíš ne. Takhle jsem si ji nazval já sám pro sebe, protože mi něčím připomínala Sandru Bullockovou z *Nebezpečné rychlosti*. Nebyla úplně stejná. Možná to bylo jenom těmi pohyby, tím zvláštním výrazem ve tváři... Fakt nevím.

Bylo ji tu možné vidět pravidelně před půl pátou. Přicházela odněkud z hlavní třídy, prošla parčíkem a zamiřila k nábřeží. A byla krásná. Nevím, kdo to je, kde dělá a kde bydlí. Nevím o ní vůbec nic, ale nijak mi to nevadí. Stačí, že je a že kdykoliv, když si tady na tu lavičku sednu před půl pátou, můžu ji na chvíli vidět. Možná je to taková moje obsese, úchylka. Nikdy jsem ji neoslovil a nikdy jsem to neměl ani v úmyslu. Porušil bych tím totiž takovou tu zvláštní auru její tajemnosti, záhadnosti a magičnosti. A možná i krásy.

Hnědé, téměř rovné vlasy zastřižené v úrovni brady, jakoby trochu rozčuchaná (vždycky byla trochu rozčuchaná, ale asi to byl záměr nebo nějaký velice komplikovaný účes), kočičí zelené oči, na levé tváři dvě pihy. Dvě výrazné pihy. Mírně snědá pleť, jako by většinu času trávila v solárku, nebo byla z Jižní Ameriky, atletická postava s poměrně malými ňadry. Pro mé oči byla něčím podobným, co pro můj jazyk ten nejlepší gruzínský koňak. Prostě balzám. Vyzařoval z ní stejný klid a stejná vyrovnanost jako z těch labutí a leknínů na rybníce. Byla svým zvláštním způsobem magická, tajemná, nedostupná, vesmírná. Mohlo jí být něco kolem třicítky, takže žádná teenagerská cácora, ale hotová, zralá ženská, ze které sálala neskutečná harmonie. Jo, to je přesně to slovo, které jsem hledal. Harmonie. A vždycky velmi vkusně oblečená. Vídal jsem ji tady asi teprve tři měsíce. A za čtvrt hodiny půjde kolem.

Přehodil jsem si nohu přes nohu, zadíval se na labutě a přemýšlel o Malcolmovi. Bylo evidentní, že je to blázen, který má ovšem v životě neskutečné štěstí, protože z těch přemetů, průserů a šíleností, co už udělal, by se hned tak někdo nevymotal. Těžko jsem mu mohl něco odmítnout. Svým způsobem to byl takový můj starší brácha, který mě dokázal vytáhnout z totálních sraček a vrhnout zase zpátky do života, ze kterého jsem v jeden pitomý den prostě vypadl. Totálně.

Seznámili jsme se před dvěma lety v Šikotanském, což je státní věznice asi sto kilometrů jižně od Moskvy. Především, že zařízení je

určeno pro méně závažné trestné činy. Malcolm tam byl za nějaký trapný daňový únik (jelikož žádnou z těch mrtvol mu nikdy nedokázali, stejně jako žádný z podvodů, vydírání, obchod s bílým masem, kuplířství a podobně). Já tam byl na půl roku za to, že jsem sejmul svým renaultem chodce na přechodu. Až na malé oděrky se mu skoro nic nestalo a byla to vina toho pablba, protože mi tam prostě skočil. Akorát že mně naměřili v krvi jeden a půl promile a jemu nic. Takže případ byl celkem jednoznačný.

Ovšem za všechno stejně mohla Tamara Veseninová a Pavel Ptica. Tamara Veseninová byla tehdy ještě Gromská, takže moje manželka. A ten Ptica byl můj společník v restauraci, kterou jsme spolu vlastnili na Petrovce. Ten den jsem se totiž dozvěděl, že moje drahá Tamarka mě podvádí s debilem o deset let mladším, s chemicky vyhnanými svaly jako Rambo, mozkiem jako naklonovaný láčkovec a ptákem nejspíš jako King Kong. A aby toho nebylo málo, tak tentýž den jsem přišel na obrovskou zpronevěru ze strany mého společníka Ptici. Čistá rána... Takže jsem se ožral ve své vlastní restauraci nad vlastními účetními knihami a pak sedl do auta. No, a na nejbližším přechodu pak nějakého vylízaného obchodníka s deštěm (meteorolog z Akademie věd) nenapadlo nic jiného, než mi skočit pod auto. A bylo vymalováno.

Kromě toho, že mi sebrali řidičák, jsem dostal půl roku natvrdo. Ale tehdy mi to vůbec nevadilo. Všechno mi bylo jedno. Vlastně jsem to docela uvítal, abych se nemusel vracet domů do našeho bytu, a tam se potkávat s tou bestií Tamarou bažící po testosteronovém vylízací.

Malcolm už měl v Šikotanském za sebou půl roku a ještě půl roku mu zbývalo, takže jsme vlastně měli být propuštěni oba najednou. A spojovala nás navíc ještě jedna věc. Oba dva jsme byli nevinní – alespoň v těch našich verzích, které jsme si povyprávěli. Tamara se se mnou během měsíce rozvedla (nebo spíš já s ní), moje restaurace šla do konkurzu a nezbyl mi z ní ani talířek. A já byl totální troska – byl jsem na dně a všechno mi bylo jedno. Nebýt Malcolma, tak bych si tam možná fakt hodil mašli, protože jsem před sebou neviděl žádnou budoucnost. No Future.

No a Malcolm se mě ujal jako mladšího pitomého bratra a stala se z nás docela nerozlučná dvojka. Nevím, proč si vybral zrovna mě. Možná kvůli ksichtu, nebo mojí absolutní odevzdanosti, nebo kvůli té mojí pitomé story. Když se blížil termín našeho propuštění, vyzvídal, co chci venku dělat, a nabídl mi, abych dělal pro něj. Škála jeho volných míst byla opravdu nepřeborná. Od stavbyvedoucího, přes šéfa projekce, fakturanta, nočního hlídače, hlavního technologa betonárky, řidiče domíchávače nebo koordinátora geodetů, až po osobního řidiče, dispečera ochranky, správce bordelu, vyhazovače diskotéky, inkasního účetního výpalného a šéfa některé z jeho restaurací. Což by mi asi bylo nejbližší, jenže já už nechtěl mít se svým minulým životem nic společného a bylo mi jasné, že sotva vylezu ven, tak se stejně uchlastám k smrti. A že už nejsem schopen dělat vůbec nic, nanejvýš hrobníka.

A Malcolm to tehdy vzal asi vážně, protože tři dny po mém propuštění mi zavolal, ať se dostavím na radnici na městské služby, poněvadž jsem vyhrál konkurz na ředitele Danilovského krematoria. Předpokládal jsem, že si dělá prdel, jenže on to myslel úplně vážně. Dokonce pro mě poslal auto, aby mě na radnici jeho řidič skutečně dovezl a já si tam skutečně pro ty jmenovací papíry přišel. Vzal jsem to, protože tehdy mi fakt bylo ještě všechno jedno a já prožíval pořád to svoje No Future. Takže jsem se najednou ocitl na hřbitově, u spalovacích pecí, chladicích boxů, obklopený spoustou lidí, kteří mě naprosto chápali, přestože nejevili žádné známky života. No, a pak mě to chytlo.

Najednou můj život znovu dostal smysl. Možná se vám to zdá paradoxní, že k novému smyslu života mě vlastně přivedly mrtvoly, které samy už žádný smysl nemají, ale tak to prostě bylo. Možná v tom byl kus mé vlastní vnitřní zvrácenosti, možná touha pomstít se tomu světu, který ke mně byl nespravedlivý. Vlastně ne světu, ale lidem všeobecně. Nebo já nevím co. Ale zjistil jsem, že mi ta role prostě vyhovuje a že jsem vlastně totéž jako porodník v nemocnici, akorát že na opačné straně toho šíleného vesmírného stroje (upozorňoval jsem vás, že jsem poetická duše).

S Malcolmem jsme se pak vídali přibližně jednou za měsíc, když jsme společně zašli na skleničku do některého z jeho četných

podniků. Nikdy mi neřekl, jakým způsobem jsem ten konkurz na radnici vyhrál, ale tehdy jsem pochopil, že jeho prsty jsou delší, než jsem až do té doby vůbec tušil, a že mít na své straně někoho takového jako je Malcolm, pro koho je život vlastně hra, může být dost zábavné a povzbuzující. Takže jestli měl někdo velkou zásluhu na tom, že ještě žiju a že už dva roky můžu sedět v poměrně luxusní kanceláři, místo abych ležel deset metrů od ní pod zemí, je to právě Malcolm. Těžko jsem mu tedy mohl odmítnout spálit jednu pitomou mrtvolu.

Zpoza stromů se vynořila Sandra, sluníčko místního parku. Dneska na sobě měla šedomodrý, velice nevýrazný kostýmek, a o to více pak vynikalo to, co bylo v něm. Byla krásná jako vždycky, vyrovnaná jako vždycky a magická jako vždycky. Byl to skutečně zvláštní pocit, když jsem ji spatřil. Musela mít v sobě opravdu nějakou magii, protože celým tělem mi vždycky projelo zvláštní chvění, jako by kolem sebe měla podivně ionizující vzduch. Nějaký zvláštní elektrický náboj, magnetické pole, chvění nebo něco podobného, fyziky zatím neobjeveného.

Ten vizuální vjem mi vždycky v hlavě způsobil trochu zmatek, protože jsem měl pocit, jako bych ji odněkud znal. Jako bych ji už někde viděl, ale můj mozek nedokázal rozklíčovat kde. Mé vnitřní procesory procházely všechny možné databáze a hledaly tam tu tvář, která byla někde hluboko v mé paměti určitě zaznamenána a ukryta, ale nikdy ji nenašly. Byl to jen mlhavý pocit... Možná jsem ji viděl jenom ve svých snech a nikdy ne v reálu. Možná v minulém životě, možná jsem ji někdy potkal v supermarketu... Třeba seděla za pokladnou a špatně mi vrátila. Prostě jsem si byl jistý, že jsem tu její tvář stoprocentně viděl, ovšem nedokázal jsem si ji spojit do nějaké souvislosti. To pochopitelně její magičnost a tajuplnost ještě více násobilo, což mělo za následek i násobení mého vnitřního nedefinovatelného chvění. Vlastně jsem sem chodil jenom kvůli tomu. Dělal mi to dobře – tam uvnitř. To zvláštní neuchopitelné a nevysvětlitelné chvění, které způsobovala svou nedefinovatelností, neuchopitelností a nezařaditelností a které mě vždycky dokázalo dostat z reálného světa někam pryč. Někam na vyšší, nezemskou úroveň. Možná vesmírnou.

Když zašla za stromy, zůstaly tu se mnou jenom labutě, které žádné chvění nevydávaly.

9.

Když jsem se chvíli před pátou vrátil do svého záhrobního ráje, oznámila mi Zora ze sekretariátu, že mě v kanclu čeká nějaká ženská.

Zora Poljaková je dvaapadesátiletá osvědčená pracovnice sekretariátu, která je tu z nás ze všech nejdéle. Možná už od svého raného dětství, protože její tatínek byl jedním z prvních správců po první radikální modernizaci celého hřbitovního komplexu (za Brežněva). Zora byla vyšší než já a její mohutnou postavu zakončovaly sytě zrzavé až ohnivé vlnité vlasy, které budily dojem plamenů, takže byla ideální sekretářkou krematoria.

„Co chce?“

„Co já vím? Že to musí probrat jediňe s tebou.“

„Proboha, snad nejde o nějakou reklamaci.“

„Nevím, ale působila nějak divně. Rozrušeně. A prý je to důvěrné.“

„Kolik jí je?“

„Asi šedesát... Ale tak moc důvěrné to snad zase není.“

Vypadalo to, že katastrofy dnešního dne ještě neskončily. Nadechl jsem se a vešel do své ředitelské kanceláře.

Seděla v křesílku u konferenčního stolu před prosklenou stěnou a kochala se kamennými náhrobky za ní. Černý kostýmek, sukně pod kolena, nohy způsobně u sebe, klobouk levná vietnamská kopie z pařížských časopisů. Věk mezi padesáti a šedesáti. Konzervativní líčení z minulého století. Vlasy evidentně po zásahu kysličníkem, kovová brož z pokladu byzantského kupce. Vstala.

„Dobrý den, pane řediteli. Já jsem Marie Ivanovna Gaskinová.“

Nic mi to jméno neříkalo, ale došlo mi, že je to asi pozůstalá někoho, koho jsme tu měli. Začínal jsem tušit problémy. Pokud šlo o stížnosti, týkaly se většinou výhradně pohřebního obřadu. Rakví, věnců, květinové výzdoby. S čímž jsme ovšem my neměli nic společného. Tohle všechno zařizovala vedlejší pohřební služba, která navíc pod město vůbec nespádala, protože byla už pět let soukromá.

Podal jsem si s ní ruku a posadil se do křesla naproti.

„Co pro vás mohu udělat? Tedy pokud jste tady vůbec správně.“

Udiveně se na mě podívala.

„A proč bych tady nebyla správně?“

Hlas měla mladší, než vypadala.

„Pokud se jedná a nějakou reklamaci, tak...“

„Ne... nejedná se o žádnou reklamaci, pane Gromsky.“

Zmlknul jsem. Pak už mě napadla jediná možnost, že se přišla podívat na prostory a technologii, v jejíž spárech jednou skončí. Lidi jsou různí. Setkal jsem se i s takovými.

„Jde o mého manžela,“ řekla paní Marie Ivanovna.

„Ano?“

Jenom přikývla. Takže půjde o něco jiného než o obhlídku.

„Poslouchám vás..., povídejte.“

Složila si pečlivě ruce do klína a znovu se zadívala na náhrobky za sklem.

„Víte... nevím, jak bych vám to vysvětlila... Je to totiž docela složité... Prostě... dnes dopoledne měl pohřeb.“

„Přijměte mou upřímnou soustrast, paní Gaskinová.“

Jenom roztržitě mávla rukou.

„Soustrast nesoustrast, jde mi o něco jiného.“

Neříkal jsem nic a jenom čekal, co z ní vyleze. Rozpačitě sáhla po své malé černé kabelce a chvílku se v ní přehrabovala. Potom vytáhla malou plechovou krabičku od čaje a položila ji na stůl. Nepředpokládal jsem, že by mi přinesla čaj.

„Měla bych jednu prosbu.“

Že by chtěla část popelu odsypat pro dceru? Pak by to ale neměla nechávat v té krabičce, aby nedej bože nedošlo k omylu.

„Možná se vám bude zdát neobvyklá. Přesto jsem se rozhodla, že to aspoň zkusím.“

„V této kanceláři už jsem zažil spoustu neobvyklých přání. Klidně pokračujte.“

Zase se na chvílku odmlčela.

„Jde o hodně... Jde daleko o víc, než si dovedete představit. Je to vlastně otázka života a smrti.“

„Tady řešíme spíš ty otázky smrti,“ neodpustil jsem si bonmot, když mi na něj tak skvěle nahrála, i když jsem si nebyl jistý, jestli jsem nepřestřelil. Ale s ní to ani nehnulo.

„Ta vaše pec Pavla nespálí,“ řekla oznamovacím tónem a zahleděla se na mě.

Nechápal jsem, co má přesně na mysli.

„Jak to myslíte, Marie Ivanovno?“

„Myslím ty plameny. Ty vaše plameny v peci... Jsou na něj krátké.“

Opřel jsem se do křesla. Nevěděl jsem, co na to říct. Netušil jsem, jak to myslí a kam tím směřuje. Vypadalo to na další bláznivou ženskou, která neunesla smrt svého milovaného manžela.

„Nevím, jestli jsem vás správně pochopil... Ale pokud ano, tak máte obavy, že naše pec, ve které je žár mezi osmi sty až tisícem stupňů Celsia, tělo vašeho manžela nespálí.“

„Přesně tak to je, pane Gromsky.“

„V tom případě vás mohu ujistit, že jsme tu žádný podobný případ ještě neměli. Je to francouzská technologie, která pracuje se stoprocentní úspěšností. Myslím, že vaše obavy...“

„Vy mě nechápete, pane Gromsky.“

Zarazil jsem se.

„Pak skutečně nevím, oč vám jde.“

„Jde mi o to, že můj Pavel není jen obyčejný člověk.“

„Ne?“

„Ne... Je to démon.“

Aha, vyšinutá ženská. Možná ji mlátil, možná týral... a konečně zemřel. Možná mu i trochu pomohla.

„Tak jsem vás chtěla poprosit, jestli byste předtím, než ho šoupnete do té vaší francouzské pece... jestli byste jeho tělo nemohl posypat práškem, který jsem vám přinesla tady v té krabičce.“

„Proboha... a co to je? Dynamit?“ vyděsil jsem se.

„Není to dynamit, pane Gromsky. Nic takového. Jsou to jenom obyčejné výtažky z bylin. Z magických bylin, takže mají magické účinky. Ty vaše francouzské plameny jsou úplně k ničemu.“

„Plyn je ruský, paní Gaskinová.“

„To je jedno. Prostě jediné, co ho může s konečnou platností skutečně a nadobro zničit, je tady ten magický prach. Ovšem musíte ho tím posypat. Nebo jestli mě pustíte k rakvi, udělám to sama.“

„To nebude třeba, zařídím to.“

Pochybovačně se na mě podívala.

„Mám vaše slovo, že to skutečně uděláte?“

Bláznům se nemá odporovat. Navíc dnešní den byl už od samého rána tak bláznivý, že jsem se odmítl jeho dalšímu průběhu jakkoliv vzpírat.

„Ale jistě, Marie Ivanovno. Spolehněte se.“

„Uděláte to?“

„Jak jsem řekl. Udělám to.“

Chvilku mlčela a pak řekla: „Já to poznám, jestli to neuděláte.“

„Ano?“

„Jistě... On se totiž jinak vrátí. A v ještě horší podobě, než měl předtím. Vrátí se jako skutečný démon.“

„Nevrátí se. Posypu ho tím a pak ho pošlu do pece. Můžete se v klidu vrátit domů s jistotou, že jste udělala všechno, aby se váš manžel už nikdy nevrátil, ať už v jakékoli podobě.“

Vstala a podala mi ruku.

„Ani nevíte, jak jste mi pomohl, pane Gromsky. Děkuji vám mnohokrát.“

Skoro se mi klaněla.

„Nemáte zač. A přeji vám hodně štěstí.“

„Vám taky, pane Gromsky... Vám taky.“

10.

Plechovku od čaje i se vším, co bylo uvnitř, jsem hodil do koše okamžitě potom, co se za Marií Ivanovnou zavřely dveře. Nechtěl jsem riskovat, že ji tu nechám ležet a zítra mi z ní Zora udělá čaj. I když by to se mnou možná nic neudělalo. Jestli to bylo něco proti démonům, měl bych být proti tomu absolutně imunní. Přestože mi Soňa už několikrát řekla, že jsem démon (většinou ve chvílích, kdy jsme na sobě ani ona ani já nic neměli).

Radnice je na Osegrovském prospektu, kousek od Rudého náměstí. Byl jsem tam chvílku před osmou ranní. Samozřejmě jsem musel počkat ještě dalších deset minut, než generální vrátný usoudil, že může odblokovat hlavní dveře a vpustit dovnitř v rámci úředního dne tu odpornou, otravnou havěť – moskevské občany. Správa městských služeb sídlí až ve třetím podlaží. Odmítl jsem čekat v nervózním davu na jediné dva výtahy a vzal to po schodech, protože jinak bych se tam dostal nejdříve kolem oběda.

Ivanka Dorinová ze sekretariátu je příjemná šestadvacetiletá holka a docela ji žeru. Má krátké hnědé vlasy a velká prsa. Hrozně mi připomíná jednu eroticky pózující modelku, kterou jsem jako třináctiletý viděl v časopise Playboy. Ten prohibiční časopis přitáhl do školy spolužák, jehož rodiče – v diplomatických službách – si ho přivezli z Německa. V tom Playboyi byla Nadine a byla fakticky úplně stejná jako Ivanka Dorinová ze sekretariátu městských služeb. Měl jsem dokonce podezření, že to musela být její maminka, jinak to není možné. Ale to asi ne. Kde by se tu jinak Ivanka vzala?

Ta podoba ale byla tak věrná, že vždycky když jsem do tohoto sekretariátu vkročil, viděl jsem ji nahou, ať už měla na sobě cokoliv. Ten zážitek z dětství jsem měl prostě v paměti tak zafixovaný, že její šaty jednoduše zmizely a já se mohl kochat velice hezkými ňadry (a nejen jimi) včetně všech detailů. A docela mě to vzrušovalo. Nekecám.

„Je u sebe?“ zeptal jsem se a ukázal na dveře s nápisem *Lev Tolev, Nevstupovat*.

„Čau, draku. Jasně že je u sebe. Náš jezevec moc nevyhlízá.“

Dokonce i ten úsměv měla úplně stejný jako Nadine z pravěkého Playboye.

„Ale jestli mu neseš špatné zprávy, tak tam ani nechod'. Je dneska nějakéj naštvanej.“

„Hm... v tom případě si někde nachystej číslo na záchranku, protože moje zprávy nejsou nijak zvlášť dobré.“

„Tu záchranku myslíš pro něj, nebo pro sebe?“

„Pochopitelně pro něj. Mě hned tak něco nerozhází. Teda kromě tvé krásy.“

Zaculila se. Určitě věděla, že ji žeru. Vstala od stolu. Měla krátkou sukni nad kolena, ale jako by ji neměla. Neměla vůbec nic, ani kalhotky. Úplně nahá přešla ke dveřím s nápisem *Nevstupovat*, zaklepala, otevřela je a naklonila se dovnitř. Panebože, ten její zadek ve mně vyvolával horečku.

„Je tady pan Gromsky, pane řediteli.“

„Kdože?“ slyšel jsem otrávený jezevcův hlas zevnitř.

„Krematorium,“ připomněla mu božská Ivanka se stejně božským zadkem.

Hlasitý povzdech, jako když odfoukne býk nozdrami.

„Tak ho pošli dovnitř.“

Rozpohyboval jsem se a protáhl se kolem velkých obnažených nader mé sexuální ikony ze sedmdesátých let. Zavřela za mnou dveře.

„Dobrý den, pane řediteli,“ řekl jsem rozšafně a vypravil se k jeho velkému stolu, na kterém nebylo nic kromě stolního kalendáře a zarámované fotografie, z níž jsem vždycky viděl jenom rubovou stranu, takže jsem ani netušil, koho na ní má. Jestli manželku nebo Lenina.

Lev Tolev je mladý, nadějný a velice snaživý ředitel Správy městských služeb. Věk kolem pětatřiceti. Vlastně to není jezevec, ale klasická šedivá krysa, nebo spíš myš s malýma šedýma myšíma očičkami v šedivém myším kvádru. A věřil jsem, že pod ním má schovaný i dlouhý šedivý myší ocas. Neměl jsem ho rád, stejně jako on neměl rád mě. I když z jeho strany jsem měl spíše dojem, že ani tak nejde o nějaké antipatie, jako spíš o určitý druh strachu. Ne kariérního, ale bytostně lidského. Takového, jaký mají někteří lidé z kostlivců, hrobníků, zombií, čertů a Satanů. Jako bych snad právě vystoupil z rakve a přišel k němu do kanceláře. Jako by se mě štítíl, jako bych páchl mrtvolnou hnilobou.

Já ho neměl rád proto, že mi prostě připadal jako iniciativní blbec – a ti jsou nejhorší. Už jenom to jméno, Lev Tolev... Jeho rodiče nemohli být normální. Já si ho překřtil na Lva Tupoleva.

„Co mi nesete, Gromsky?“ zeptal se nevrle.

„Máme problém,“ řekl jsem a natáhl si nohy. Mé sebevědomé chování ho očividně dráždilo.

„Od toho tam jste, abyste řešil problémy. Proč myslíte, že vás platíme?“

„Já ho samozřejmě vyřeším, pane řediteli, bez obav. Jen jsem si říkal, že by bylo dobré, kdybyste o něm taky věděl.“

„Pokud jste ho vyřešil, tak o něm vědět nemusím.“

Zcela evidentně nesnášel problémy. Ostatně, kdo by taky ano.

„Ztratila se nám mrtvola, pane řediteli,“ přešel jsem rovnou k věci.

Byla to rána baseballovou pálkou přímo na temeno hlavy. Zíral na mě a ani se nepohnul. Určitě měl delší vedení, protože mu asi pořád nedocházelo, co jsem řekl.

„Vám se ztratila mrtvola?“ zeptal se konečně asi po půl minutě.

„Přesně tak. Někdo nám šlohnul nebožtíka. Už druhého.“

Jeho pohled byl pohledem voskové figuríny.

„Chcete mi snad říct, že v Moskvě už se kradou i mrtvoly?“

„Přesně to vám říkám. Za poslední měsíc jsme přišli o dvě.“

„Vždyť je tam snad pálíte, ne? Tak o co jde?“

Panebože. On ještě pořád nic nepochopil. On to snad viděl tak, jako když popelářům ukradnou svačkový papír z popelnice dřív, než ji vysypou do svozového auta.

„No to ano. Pálíme je tam... Je vidět, že funkci krematoria znáte dokonale. Jenže nám je někdo ukradl ještě dřív, než jsme je stačili spálit.“

Jenom na mě civěl. Nehýbal se. Možná zkameněl. Možná dostal infarkt. Doufal jsem, že Ivanka vedle si skutečně někde našla to číslo na záchranku.

„Vy si ze mě děláte prdel, Gromsky.“

„Ani náhodou. Žádná prdel to není... Je to docela průšvih, pane řediteli.“

„Ale váš.“

„Nevím, koho všeho.“

Zarazil se. Asi mu to začínalo docházet, protože celý zbledl.

„Nějaký úchyl vám ukradl mrtvolu.“

„No vida, dokonce už znáte i pachatele. Musel to být vážně nějaký úchyl, jinak si to nedovedu vysvětlit.“

„Vy jste se snad posral, Gromsky.“

Zdálo se mi, jako by na mě Putin na stěně za ním šibalsky mrknul. Tupolev byl taky jeden z těch, kdo nezaregistroval, že Rusko už má nějakou dobu jiného prezidenta. Anebo mu nestálo za to na pět let obrázek ze stěny sundávat, protože doufal (a vlastně i věřil), že se Putin vrátí.

„Už jste to někomu hlásil?“

„Jste první, pane řediteli. Přestože je mi jasné, že prvně jsem to měl hlásit policii, ale to jsem zatím neudělal. Chtěl jsem se nejdříve poradit s vámi.“

Mlčel. Mozkovna mu pracovala na plné obrátky. Vyhodnocovala skutečnost, že jsem to ještě nenahlásil policii, a spekulovala proč. Spekulovala o tom, co jsem tím krokem sledoval, že jsem zašel prvně za ním. Pak mu asi začalo docházet, že kdyby to začala vyšetřovat policie, tak by to byl průser taky pro něj. Možná by dokonce přišel i o místo, protože v krematoriu, které měl pod sebou, dopustil takový bordel. Tyhle úvahy mu zabraly něco přes dvě minuty. Vážně mu to myslelo pomaleji – teda pokud vůbec.

„No dobrá... Takže to víme zatím my dva. Já a vy.“

„Tak to není. Ještě to ví zřízenec, který na to přišel.“

„To je kdo?“

„Ivan Baburov. Poctivý a velice spolehlivý pracovník.“

Zarazil se.

„Co tím sakra chcete říct?“

„Pokud byste ve svých úvahách dospěl k závěru, že to žádné policii hlásit nebudeme, je na něj naprostý spoleh. V tomto směru můžete být absolutně bez obav. Pošleme do pece prázdnou rakev, takže v evidenci žádná mezera nenastane.“

„To už jste měli udělat dávno,“ vyštěkl Tupolev nervózně.

„Jistě, ale bez vašeho svolení by to bylo porušení mých pravomocí a pracovních povinností. A zároveň zatajení trestného činu. Tak jsem se s vámi chtěl poradit.“

„Takže jste mě do toho chtěl namočit, co?“

Nebyl zase tak úplně blbý. V některých krátkých chvilkách mu to i myslelo. Hlavně pokud šlo o jeho vlastní kariéru.

„Takže to tak mám udělat?“ zeptal jsem se.

Zjevně jsem ho tlačil do kouta a docela mě to bavilo. Smažil se ve vlastní myši šťávě a určitě vyhodnocoval všechny možné důsledky, které by tenhle průšvih mohl mít.

„Udělejte to,“ řekl konečně.

„Takže to nikam hlásit nebudeme.“

„Hlásit to nikam nebudeme, Gromsky. To už jste snad pochopil... Ale nějaká opatření udělat musíme.“

„Jistě. Napadá vás něco konkrétního?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě. Máte na tři měsíce prémie v prdeli. A osobní ohodnocení taky.“

Musel jsem se tomu usmát. Klasické úřednické řešení, fakt dokonalé.

„No dobrá... akorát nevím, jak to oficiálně zdůvodníte. Jsem na to docela zvědav.“

„Nemusím nic zdůvodňovat.“

„Když myslíte...“

Věděl jsem, že musí, a byl jsem fakt zvědavý, co vymyslí. Možná, že jsem byl opilý ve službě, nebo nějakou jinou krávovinu. V tomhle mají úředníci docela bujnou fantazii.

„Já bych navrhl ještě další řešení, pane řediteli, když dovolíte.“

„Jaké?“

„Doporučuji nainstalovat k těm pecím kamery.“

„Cože? Vy jste se zbláznil. Vy si snad myslíte, že by se to mohlo opakovat?“

„Myslím si, že ano. Stalo se to dvakrát v jednom měsíci. Pokud to udělal dvakrát a úspěšně, nic mu nebrání v tom, aby to udělal potřetí. Metoda se mu osvědčila. Určitě to bude zkoušet dál. Chci tam nainstalovat kamery, abychom toho hajzla dostali.“

Zase chvilku přemýšlel a potom řekl: „Jasně že tam dáme kamery. Co taky jiného. Zařídte to... A říkám vám jednu věc: ještě jediná mrtvola, která se vám ztratí, a letíte. Je vám to jasné?“

„Jistě, je mi to jasné.“

„A teď vypadněte. Zkazil jste mi celý den.“

„Omlouvám se. Na shledanou.“

12.

Saša Rjubin sedí o patro níž, takže jsem za ním zašel hned. Klasický ajťák se třiceti lety za sebou a určitě skvělou budoucností před sebou. Dlouhé rovné vlasy vzadu stažené do culíku, což mu vůbec nesedělo ke kostkované košili, ale tričko mu do práce zakázali nosit. Ne kvůli tomu, že tričko se prostě do městské veřejné instituce nehodí, ale proto, že Saša měl na každém z nich nějaký nápis, který se nehodil nejen do veřejné instituce, ale na veřejnost vůbec.

„Čau, burši,“ zahlásil jsem hned ve dveřích jeho počítačového ráje, který kromě něj obýval ještě padesátiletý Sergej Ivanovič a na druhé straně totálně seschlý fíkus. Ivanovič se po mně opovržlivě podíval. Byl to jeden z těch zapšklých úředníků, pro které jsem byl kostlivec, co neměl nikdy opustit hřbitovní zdi. Počítačům moc nerozuměl, ale asi měl někde dobré známé, že tady dokázal přežívat.

„Neříkej mi, že se ti zase zavařily Windows,“ spustil Saša.

„Právě jdu od Tupoleva.“

Sergej Ivanovič jenom zavrtěl hlavou.

„Tedy od soudruha Lva Toleva. Vymyslel, že jedno z mých pracovišť osadíme dvěma kamerami. Tak jsem tady.“

„Cože?“

Posadil jsem se na jednu z volných židlí vedle jeho stolu.

„On vás chce sledovat při práci kamerovým systémem?“

„Blbost... To by z toho našeho panoptika asi brzo omdlel. Já je potřebuju.“

„Ty?“

„Jasně že já. Prostě potřebuju takové ty malé kamerky, čím nenápadnější, tím lepší, napíchnuté na počítač. A aby tam bylo vždycky zároveň i datum a čas a aby ty obrázky šly vracet.“

Saša si vzal ze stolu otlučený šálek a napil se kávy.

„Chceš kafe?“

„Nechci... Chci ty kamery.“

„Ty vole, to myslíš vážně, nebo je to zase jedna z těch tvých prdelí?“

„Není to ani jedna z mých prdelí. Prostě klasické rozkrádání socialistického majetku. Takže bezpečnostní kamery.“

„No to mě podrž... A co by tam u vás šlo sakra rozkrádat? Nanejvýš tak mrtvoly, ty krávo.“

„Přesně to je ono. Rozkrádají nám mrtvoly.“

Sergeji Ivanovičovi spadly brýle z očí. Saša rozvážně postavil šálek zpátky na stůl a pak se na mě zadíval.

„Ty si děláš prdel, vole.“

„Fakt si nedělám prdel. Jestli mi nevěříš, tak zavolej Tupolevovi. Potvrdí ti to. Zatím si to ale nech pro sebe. A vy taky, Sergeji Ivanoviči. Protože to nemíníme prezentovat nikam dál. Ale fakt je, že se nám tam ztratily dvě mrtvoly během jednoho měsíce.“

„Zchlastali jste se, někam jste je odložili a teď nevíte kam.“

„Na to zapomeň. U nás vládne asi stokrát větší prohibice, než tady u vás.“

„No dovolte?“ ozval se Sergej Ivanovič.

„To nebylo namířeno na vás. Myslel jsem to tak nějak obecně... jako tady na radnici.“

„Aha.“

„Ty vole, a kdo by asi tak mohl mít zájem o mrtvoly? Nějací upíři?“

„Proto právě potřebuju ty kamery. Abych to zjistil. Kdy jsi schopen mi je tam nainstalovat?“

„Budu je muset objednat, ale mám docela rychlou dodavatelskou firmu, takže by tu mohly být možná ještě dneska odpoledne. Děsně se snaží. To víš, dělat pro radnici je docela terno. Akorát musíme vymyslet, jak obejít výběrové řízení.“

„Ty už si ale poradíš, ne?“

„Jasně, nedělám to poprvé.“

„Takže mi to nějak zařídíš?“

„Ale platit to bude váš odbor.“

„To jako z našeho provozu, jo? Na to zapomeň.“

„Tak si zajdi ještě zpátky za Tupolevem.“

„Hovno, zajdu za Soňou na investiční.“

„Zkus to. Ale jestli s ní nemáš nějaké nadstandardní vztahy, tak...“

„Bud' v klidu. Naše vztahy jsou OK.“

13.

Soňa Mošenková má čtyřicet let, husté světlé vlasy, výrazné rty a výrazné poprsí. Klasický slovanský typ se vším, co k němu patří – včetně té slovanské živočišnosti.

„Čau Iгоре, copak? V pekle mají přestávku, že tě pustli na vycházku?“ usmála se na mě svým rozkošným úsměvem.

Byla ráda, že mě vidí, stejně jako já ji. Měl jsem pro ni slabost. Nebo spíš pro ta její ňadra.

„Jo... a já jsem se rozhodl, že se na chvíli mrknu do ráje. Tak jsem tady.“

Její kolegyně, dvacetiletá Jana, se usmála a dál něco datlovala na klávesnici u vedlejšího stolu.

„Tak to ses o barák spletl. Tady je předpekli, víš?“

„Tomu nevěřím.“

„Chtěl jsi mě jenom vidět, anebo něco potřebuješ?“

„Chtěl jsem tě jenom vidět. Ale teď mě napadlo, když už jsem tady, že bych i něco potřeboval.“

„Myslela jsem si to, ty bestie. Povídej.“

„Dohodl jsem si vedle se Sašou z IT, že mi dodá dvě bezpečnostní kamery plus nějaký software a další blbosti... a nechce se mi to platit z našich provozních prostředků. Tak jsem si myslel, že bys... jako že bys mohla...“

„Dvě kamery? A kam? Tam k vám?“

„Jo.“

„Vy si je chcete natáčet?“

„Myslíš jako nebožtíky? To rozhodně ne... Ale dějou se tam nějaký divný věci, tak tomu chci přijít na kloub.“

„Ožívají?“ zeptala se s doširoka vyvalenýma očima.

„Zatím bohudík ne. Aspoň doufám. Ale prostě někteří zaměstnanci se nechovají tak, jak by měli.“

„Souloží s nima?“ zeptala se zcela vážně Soňa.

Jana vedle u stolu vyprskla smíchy.

„Nic takového. Ale asi někdo vykrádá šatnu.“

„Takže tam chceš osadit kamery.“

„Přesně tak.“

„Panebože, to je snad pár drobných.“

„Už posledně jsem měl problémy s mírným překročením a...“

„No jo... tak ať mi ty faktury pak přinese.“

„To budeš hodná.“

„A když tě tak vidím..., co dneska oběd?“

Zamyslel jsem se. Moc se mi to nehodilo. Měl jsem plnou hlavu jiných starostí a nevěděl, kam dřív skočit. Ale není nakonec nejlepší odreagování oběd s nadry Soni Mošenkové?

„Jasně že jo.“

Obrátila se na svou kolegyni:

„Jani, jsem na obědě jo? A kdybych se vrátila později a někdo z toho byl nervózní, tak jsem prostě pracovně mimo.“

Jana se jenom usmála. Nevěděl jsem, jestli něco tuší, ale měl jsem dojem, že si dovede možná i představit, jak moc bude Soňa mimo.

14.

Ta restaurace má poměrně světový název Sunset Rock a patří Malcolmovi. Je to jenom tři bloky od radnice, takže jsme jeli metrem. Ostatně, neměl jsem zájem, aby moje služební otlučené volvo s firemním označením někdo před tím podnikem viděl. Ne kvůli Malcolmovi, ani kvůli mně, ale kvůli Soně. Byla vdaná a podle všeho bylo její manželství spokojené a bezkonfliktní. Samozřejmě jsme mohli říct, že zde máme pracovní jednání. Ale pokud by si někdo z okna protějščí administrativní budovy všiml, že ho máme každých čtrnáct dní a někdy i častěji, mohlo by mu to být divné.

Když jsme se se Soňou rozhodli jít na společný oběd, tak to vždycky byla tahle restaurace. Paradoxem možná je, že jsme si tady ještě nikdy ten oběd nedali. Personál restaurace už nás znal, byl Malcolmem poučen, takže jsem si vyzvedl u baru klíče, prošli jsme restaurací do chodby vedoucí k zázemí personálu a pak vystoupali po schodech do prvního patra. Odemkl jsem dveře s nápisem *Sklad prádla*, což byla nevelká místnost, po obou stranách obestavěná

regály s ubrusy. Pod oknem na zemi ležel molitan. Vzal jsem dva ubrusy a rozložil je přes něj, zatímco Soňa si rozepínala blůzu svého kostýmku.

„Jenom do spodního prádla, zbytek si z tebe chci stáhnout sám,“ řekl jsem a uhlazoval rukama ubrusy na molitanu.

Nikdy nám nešlo o nic víc než jen o čistý sex. O ten čistý fyziologický proces oproštěný od veškerých citů a emocí, o ty hormony vířící v nekonečném vesmíru, o vlhké horké sliznice lačnicí po svém protějšku. Něco jako když si píchnete drogu. K té taky nemusíte nic cítit a nemáte k ní žádný emocionální vztah. Přesto vám dokáže udělat moc dobře.

Soňa byla svým určitým způsobem zvrácená. Když na to jednou přišla řeč, prozradila mi, že ji na mě ani tak moc nevzrušuje můj pták, jako spíš prostředí, ve kterém dělám. Vzrušoval ji pocit, že to dělá s někým, kdo byl ještě před chvílí velice blízko smrti. Kdo se jí vlastně téměř dotýkal, kdo se smrtí pracuje a možná s ní i obcuje. Když to dělá se mnou, má prý pocit, jako by se sama odevzdávala d'áblu, propadala se do spárů smrti, jako by to dělala s démonem nebo samotným Luciferem, který si na chvíli odskočil z pekla.

Zpočátku jsem si nebyl jistý, jestli bych tím měl být polichocen, nebo naopak uražen, ale hodil jsem to za hlavu. Hodil jsem to za hlavu v okamžiku, kdy jsem z ní pomocí zubů opatrně stahoval kalhotky a objevily se první chloupky jejího hustého ochlupení, které na rozdíl od vlasů nebylo blond'até, ale světle hnědé. Zbožňoval jsem vůni jejího vlhkého klína a šimrání chloupků na své tváři. A zatímco ona měla svou hlavu mezi pařáty samotného d'ábla, já tu svou mezi božskými stehny slovanské Afrodity.

15.

Když jsem se vrátil do práce (doslova z ráje do pekla), v sekretariátu u Zory na mě čekali dva chlápci. Jeden z nich měl na sobě rifle a tričko, druhý kombinézu jako od čerpací stanice.

„My jsme tady od Rjubina kvůli těm kamerám,“ řekl ten v tričku.

To sebou teda Saša docela mrsknul. Mohlo jim být kolem čtyřicítky.

„To je skvělý. Takže zajdeme hned k pecím.“

„Cože? Vy to chcete někam k pecím?“ vyděsil se montér.

Stejně nechápavě se na mě podívala i Zora.

„Jo, potřebuju to k pecím. Máme tam nějaké problémy s technologií a chceme mít přehled, co se tam děje. Máte s tím nějaký problém?“

„Jsou tam rakve?“

„Samozřejmě že tam jsou rakve. Jste pověřivý?“

„To ani ne, ale...“

„Tak nekecejte a pojd'te. Nekousnou vás.“

„Nikdy jsem nebyl v krematoriu. Teda myslím jako mimo tu obřadní síň.“

„No vidíte. Tak to berte jako exkurzi... Normální kotle na biomasu, nic víc na tom není.“

„Panebože.“

Zavedl jsem je krátkou chodbou do prostoru s kremačními pecemi. Rakev byla jenom na jednom ze zavázacích stolů, zbývající dva byly volné. Viděl jsem, že tomu v tričku to nic nedělá, ale čerpadlář byl vyloženě vyděšený.

„Jednu chci támhle nahoru do rohu, aby zabírala všechny tři stoly včetně dopravníků,“ ukázal jsem nad dveře. „A druhou proti pecím.“

„Ježíšmarjá, a proč?“ podivil se nervóza v montérkách. Byl vyloženě rozhozený.

„To vám snad může být jedno, ne? Jste tu od toho, abyste namontovali kamery.“

„Jasně,“ řekl ten v triku.

„Stejně to nechápu,“ nedal se odbýt montér.

„Sem tam nám utíkají. Nechce se jim do pece. Takže když ho uvidíme na tý kameře, tak ho možná chytíme dřív, než zmizí někde v podzemí.“

Tričkáč se rozřehtal a montérovi se udělalo blbě.

„Kde máte počítač, na který to chcete napojit?“ zeptalo se triko.

„U mě v kanceláři. Zavedu vás tam. Akorát doufám, že váš kolega tady zatím nezkolabuje. Nemáme tu ani lékárničku. To víte, pracujeme s mrtvým materiálem.“

Nevím proč, ale prostě jsem si toho montéra začal vychutnávat.

„Nějakej žebřík?“ hlesl nešťastně a utřel si zpotené ruce do montérek.

„Řeknu Sergejovi, aby vám sem něco hodil.“

„Sergejovi?“

„Nebojte... Ten je ještě živej,“ řekl jsem a odvedl toho v triku do své kanceláře.

16.

Z terasy svého půdního bytu jsem viděl velkou část Puškinova nábřeží, Leninova prospektu a řeky. Pak také úžasné panoráma chrámu Vasilije Blaženého, včetně věže Kremly s obřímí hodinami. Ani nemusíte hádat, kdo mi ten byt sehnal. Samozřejmě Malcolm. Ostatně, patřil mu celý tenhle barák.

Celý byt vlastně tvořil jeden prostor, narušený jen šesti dřevěnými sloupky držícími trámovou konstrukce krovu. Jedinou oddělenou částí pak byla malá koupelnička s vanou, sprchovým koutem, pračkou a umyvadlem. Štítové stěně vévodila velká plazma napojená na domácí kino, vedle stálo audio s osmi reproduktory rozmístěnými pravidelně v celém prostoru. Kuchyňská linka s lednicí stála na opačné straně a u ní jídelní stůl. Vedle se nacházela prosklená stěna s vchodem na třicetimetrovou terasu s úžasným, až kýčovitým moskevským panoramatem.

Oficiálně jsem tu byl jenom v pronájmu, protože tak luxusní byt bych ze svých městských příjmů rozhodně nezdůvodnil. A dokonce jsem ten nájem skutečně platil. Měl jsem schovány všechny složky. Otázka, jestli je adekvátní nebo ne, mě netrápila. Měsíčně to dělalo tři tisíce rublů, což možná odpovídalo sídlištní garsonce někde na předměstí, ale byla to prostě smluvní cena, a kdyby se v tom někdo chtěl skutečně hrabat, tak mým jediným argumentem bylo, že nájemce je prostě debil. Nebo majitel soukromé charitativní organizace.

Otevřel jsem ledničku, vytáhl flašku Jima Beama a nalil si panáka. Přešel jsem k sedačce a svalil se do ní. Přemýšlel jsem o Malcolmovi. Vždycky jsem měl vůči němu trochu výčitky, protože mě nenapadalo vůbec nic, jak bych mu to všechno mohl vrátit. Moje

možnosti byly proti těm jeho nulové. Aspoň jsem si to až do včerejška myslel. Teď už jsem s tím ale problém rozhodně neměl. Jestli se podaří ten manévř s jeho mrtvolou, považoval jsem velkou část svého dluhu vůči němu za splacenou.

Sáhl jsem po dálkovém ovladači a oživil audiosoupravu. Projel jsem si na displeji disky v zásobníku a rozhodl se pro Keitha Jaretta. Jeho melodický klavír se vynořil odněkud zpoza trámů a já měl pocit, jako bych v té Carnegie Hall přímo seděl. Hodil jsem do sebe panáka.

Největší problém jsem měl s tím, že Malcolmova mrtvola byla pořád ještě živá. To byl fakt průser. De facto jsem byl informován o přípravě trestného činu vraždy a nic jsem neudělal. Měl bych zvednout telefon a okamžitě to oznámit. Protože takhle to byla čistá rána. Klasický spolupachatel... Jenže to samozřejmě nešlo. I kdybych byl taková svině a mohl to Malcolmovi udělat (jako že stejně nemůžu), tak jsem vlastně ani neměl co oznamovat. Neznal jsem ani jméno oběti, ani kdy k tomu má dojít, ani jakým způsobem. Malcolm mohl žertovat. Mohl si ze mě vystřelit. Nemohl jsem nic oznámit, ani kdybych chtěl. Vysmáli by se mi. Takže jsem vlastně žádnému trestnému činu zabránit nemohl. Ale obstálo by to před soudem? To těžko. Vstal jsem a šel k ledničce, abych si nalil dalšího Beama.

17.

Malcolm volal hned ráno, něco po osmé. Na můj soukromý mobil.

„Večer ti ho přivezu.“

„Co to bude za pohřebáky? Abych o nich věděl.“

„Jací pohřebáci, vole? Moji lidi.“

„Počkej..., to jako nepřijede auto pohřební služby?“

„Ty vole... Mám toho sice hodně, ale pohřební službu ještě nevlastním. Bude to normální audina.“

Nedovedl jsem si představit, jak do audi dostane rakev. Jedině že by to snad byla nějaká speciálně dlouhá dodávka... Až pak mi to došlo.

„Takže asi nebude v rakvi, co?“

„Tos uhodl... Pytel na odpadky.“

„Panebože.“

„Jen klid, všechno je v pohodě a všechno je pod kontrolou.“

Začal jsem z toho všeho mít hodně nepříjemný pocit.

„A neuděláš to tady, že ne,“ řekl jsem už trochu nervózně.

„Co myslíš jako?“

„No... myslím ten konec... Že už ho dodáš jako připraveného...“

Myslím tím...“

„Jasně, čistá mrtvola. Možná bude ještě teplá, ale prokazatelně mrtvola.“

Zatočila se mi z toho hlava.

„Hele, řidič se s tebou předtím spojí, abys ho navigoval, kam má přijet, jo? Aby ho nevysadil někde jinde než má.“

„To by byl fakt průser.“

„Taky si myslím. Takže domluveno, jo?“

„Jo.“

„Skvělý, máš to u mě.“

18.

Celý den nestál za nic, nedokázal jsem se na nic soustředit. Venku bylo zataženo, všechno mi padalo z rukou a nechutnala mi ani marlbora. Předně jsem potřeboval sehnat prázdnou rakev, protože iniciativní Ivan tu po Kolymové už nenávratně spálil. Nebylo možné poslat tam Malcolmovu mrtvolu jenom tak v igelitovém pytli. Možná ještě včera jo. Včera ráno, když jsem neměl nainstalovány před pece ty pitomé kamery. Ale vlastně ani ty nebyly hlavní problém. Prostě bych je na chvílku vypnul. Jenže zavázeční stůl by tam prostě ten igeliták nepustil. Všechno, co šlo do pece, muselo projet rentgeny a dalšími monitorovacími čidly. Takže to prostě budu muset udělat někde u chladňáků. Připravit rakev a uložit obsah Malcolmova odpadkového pytle do ní. Jenže kde ji sakra seženu? Nechtěl jsem do toho zatahovat sousední pohřební službu, která má rakví plný sklad a s jejímž šéfem a majitelem se pochopitelně znám. Ale nevím, jak bych mu to zdůvodnil. Takže tu byla jediná možnost: prostě ji ukrást.

Přes spojovací chodbu se tam dalo dostat i od nás a sklad se nezamykal. Byl uvnitř areálu, do kterého nikdo nepovolaný nesměl, takže zamykat nebyl důvod. A který zaměstnanec by kradl rakev? Co by s ní dělal a jak by ji odsud dostal? Jedině pohřebáckým autem, což taky byla možnost. No jasně... bude to krádež. A buď to pak vyřeší tak, že měli bordel v papírech, nebo budou podezírat některého ze svých zaměstnanců. My z krematoria pohřební vozy k dispozici nemáme, mohl to být skutečně jenom někdo od nich. Navíc vždycky, když dostali novou dodávku, skladovali rakve i v té spojovací chodbě, takže se nemuselo ani do skladu. Panebože, bude to docela komplikované. Rozhodně daleko víc, než jak si to ten naivní Malcolm představoval. Kdyby nešlo přímo o něj, tak nikdy takovou zvrácenost neudělám.

19.

Po obědě volala Nela.

„Čau, tati. Přijdeš na zahradní slavnost?“

„Čau, kočička... Tebe už jsem neslyšel, ani nepamatuju. Cože potřebuješ? Peníze?“

„No, to taky. Ale hlavně abys přišel na zahradní slavnost.“

„Co to je, proboha?“

„No, to je taková akce, pořádá to škola vždycky na konci školního roku... Takový piknik. Je tam i občerstvení, různé scénky a tak podobně, víš?“

„A ty mě zveš?“

„Jo... Máma totiž nemůže, tak jsem si myslela, že bys mohl zajít ty. Je to fakt super, chvilka dost hustý. Přijdeš?“

„A kdy že to je?“

„Pozítří v pět odpoledne. Na školní zahradě. Víš kde, ne?“

„Spíš ne. Co je to za školu?“

„Ježíšmarjá, já se z tebe zblázním. Říkala jsem ti to už tisíckrát. Rusko-anglické gymnázium na Kolymovce.“

„No jasně... tak jo. Budu se snažit.“

„Snaž se, budu se těšit.“

„Jak se má máma?“